

MĪLESTĪBAS DĒĻ,

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Jāņa 4:18, 19, Rom. 3:19, 20, Jāņa 15:13, Rom. 5:6-8, Jāņa 6:28, 29.

ATMIŅAS PANTS:

„Ja jūs mīlat Mani, turiet Manas pavēles.” (Jāņa 14:15).

GALVENĀ DOMA:

Mums vajadzētu strādāt, lai mantotu dvēseles Kristum. Jautājums, kas katram sev jāuzdod: kas mani motivē to darīt?

Lai gan mūsu atmiņas pantu biežāk attiecina uz desmit baušļiem, ir arī citi baušļi, no kuriem šis nebūt nav mazākais – „ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas” (Mat. 28:19, 20).

Mūsu liecināšanas un evaņģelizācijas motivācijai pirmkārt vajadzētu būt Dieva žēlastībai pret mums un nevis vainas sajūtai, tikai pienākuma vai parāda apziņai. Nav jābūt uzvedības psihologam, lai zinātu, ka ļoti daudz no tā, ko mēs kā cilvēki darām, ir atbildes reakcija uz kaut ko. Tā tas ir arī ar mūsu iesaistīšanos liecināšanā un evaņģelizācijā. Mēs varam uzzināt savu motivāciju, vienkārši uzdodot jautājumu, kāpēc mēs darām to, ko darām. Kāpēc mēs iesaistāmies draudzes liecināšanas un evaņģelizācijas stratēģijās? Vai galu galā – kāpēc mēs neiesaistāmies?

Šajā nedēļā mēs pētīsim, kāda ir pareizā motivācija, iesaistoties Kunga darbā. Pārrunāsim arī, kādas briesmas pastāv, ja strādājam ar nepareizu motivāciju, piemēram, pienākuma, vainas apziņas vai kauna pēc. Mēs arī izpētīsim, kāpēc evaņģelizācijai un liecināšanai vajadzētu būt mīlestības atbildei uz mums doto Dieva dāvanu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 9. jūnijā!

MĪLESTĪBAS MOTIVĒTI

Vai tev kādreiz ir nācies domāt par to, kāpēc, šķiet, ir grūti motivēt cilvēkus iesaistīties draudzes ilgtermiņa projektos? Varbūt atbildi varam atrast, domājot par tādām situācijām, kur ir atklājusies augsta līmeņa nodošanās un motivācija. Kas ir tas, kas motivē vecākus ziedot vienu no savām nierēm, lai glābtu sava bērna dzīvību? Kāpēc mammas un tēti ziedo veselu bagātību, lai nodrošinātu saviem bērniem vislabāko iespējamo izglītību? Vai viņi to dara tāpēc, ka citādāk jutīsies vainīgi, ja to nedarīs? Vai viņiem šķiet, ka ir parādā saviem bērniem? Protams, nē.

Lai gan vecāki jūtas atbildīgi par saviem bērniem, galvenais motivējošais spēks noteikti ir mīlestība. Viņi dara to, ko viņi dara, mīlestības dēļ. Nav iespējams to atkārtot pārāk daudz reižu: mēs strādājam Dieva labā tāpēc, ka mīlam Viņu, un tāpēc, ka zinām – Viņš mīl mūs.

Izlasi 1. Jāņa 4:18, 19. Ko šie panti nozīmē? Uzraksti to nozīmi saviem vārdiem. ___

Mūsu mīlestībai pret Dievu vajadzētu būt iesakņotai Viņa mīlestībā pret mums. Dievs eksistēja pirms mums, un Viņš mūs ļoti mīl jau no cilvēka radīšanas. Mīlestība var rasties tikai kā mīlestības rezultāts un kā reakcija uz mīlestību. Paklausība Jēzus pavēlei kāda cita iemesla - nevis mīlestības - dēļ ir neauglīga. Tāpēc, iesaistoties liecināšanā un evaņģelizācijā, garīgā sagatavošanās ir vitāli nepieciešama.

Mūsu mīlestība pret Dievu un labprātība strādāt kopā ar Viņu dvēseļu mantošanas darbā ir atkarīga no tā, kā mēs Viņu pazīstam. Parasti tā nenotiek, ka mēs mīlam cilvēkus, ko nepazīstam. Tāpēc, lai paklausītu Dievam mīlestības dēļ, mums Viņš ir personīgi jāiepazīst.

Ko šie panti saka par mīlestību uz Dievu un par motivāciju paklausīt Viņam un strādāt Viņa labā? Joz. 22:5, Lūk. 7:41-43, Jāņa 14:23, 2. Kor. 5:12-18. _____

Mīlestība un paklausība nav šķiramas, ja tās ir tieši tādā secībā. Patiesa mīlestība uz Dievu vienmēr radīs paklausību Viņa atklātajai gribai, bet paklausība ne vienmēr vada pie mīlestības (lai gan tas var notikt). Ja mēs gribam, lai cilvēki strādā Jēzum, mums ir jāpalīdz viņiem izveidot mīlošu savienību ar Viņu.

Cik lielā mērā mīlestība uz Dievu motivē tevi darīt to, ko tu dari? Vai tā vispār tevi motivē? Ko tava atbilde liecina par tavām attiecībām ar Viņu un par to, kādas izmaiņas būtu vajadzīgas? _____

NE VAINAS APZIŅAS DĒĻ

Gadsimtiem ilgi vainas apziņa ir bijusi tā, kas motivē cilvēkus uz kādu rīcību. Evaņģelizācijas vadītāji bieži vien mums ir atgādinājuši, ka Dievs ir devis mums atbildību un ka mums ir jāizmanto Dieva dotās dāvanas un talanti. Mums bieži ir teikts, ka Dievs vai draudze ir atkarīga no mums. Ja Dievs ir tik daudz darījis, lai mūs glābtu, kā gan mēs varam palikt neaktīvi evaņģelizācijā? Visi šie mēģinājumi aicināt mūs uz rīcību, kas, bez šaubām, izteikti ar vislabākajiem nodomiem, viltīgi pamodina mūsos vainas apziņu un sajūtu, ka esam Dievam parādā. Šķiet, ka pārceļot uzsvāru no tā, ko Dievs ir darījis, uz to, kas mums ir jādara, motivācija vienmēr sāk darboties preti produktivitātei.

Izlasi Rom. 3:19, 20. Ko apustulis Pāvils domāja, kad viņš teica, ka visa pasaule ir vainīga Dieva priekšā? Ko viņš ar to gribēja pateikt? _____

Veids, kā Pāvils lieto vārdu „vainīgs” šajos pantos, rada pakļautības sajūtu. Rom. 3:10 viņš jau apgalvo, ka „nav neviena taisna, it neviena”. 19. pantā viņš apstiprina, ka likums padara visu pasauli vainīgu Dieva priekšā.

Likuma funkcija bieži tiek salīdzināta ar spoguli, kas atklāj mūsu grēcīgo stāvokli, bet nevar nodrošināt mazgāšanas līdzekli un ūdeni. Raugoties Dieva likumā, mēs ieraugām savu grēcīgumu un vienlaikus tiekam vilkti pie Glābēja, lai saņemtu Viņa brīvi pieejamo piedošanu un šķīstīšanu.

Pēc tam, kad mēs nākam pie Kristus, mūs vairs nemotivē vainas apziņa, jo tā ir aizmazgāta prom, aplāta ar Jēzus taisnību. Mēs atrodamies Viņā – mēs esam pilnīgi un bez vainas, mums ir piedots. Jā, mēs esam grēcinieki, bet mūsu vaina ir izpirkta. Tagad, kad esam nopamatoti glābšanā, kas mums pieder, pateicoties Kristum, mēs tiekam motivēti liecināt citiem par to, ko Kristus mūsu labā ir izdarījis.

Izlasi Jēk. 2:10. Kas ir galvenais, ko Jēkabs cenšas pateikt? Kā tu varētu paskaidrot šo pantu jaunam ticības biedram? _____

Fakts, ka pārkāpums vienā punktā padara vainīgu nepakļāvībā Dievam, kas ir devis visu likumu, uzsver, cik bezjēdzīgi ir mēģināt iegūt labvēlību Dieva acīs ar likuma ievērošanu. Pat neliela likuma pārkāpšana parāda, ka sirdī ir ilgas darīt drīzāk pēc sava, nevis pēc Dieva prāta.

Atzīstot savus grēkus, tev ir jānodod tie Jēzum, pieņemot Viņa taisnību, Viņa piedošanu, Viņa žēlastību, neskatoties uz to, cik necienīgs vai necienīga tu esi. Un pat ja tu nekļūdi, tu joprojām esi necienīgs. Ja tā nebūtu, tad tev piedāvātā glābšana nebūtu žēlastībā, bet gan kā parāds, ko Dievam tev ir jāatdod (skat. Rom. 4:1-4). Vai tu patiešām domā, ka Dievs tev ir kaut ko parādā?

MOTIVĀCIJA KALPOT

Ko tu domātu par cilvēku, kas nepārtraukti skaļi sludinātu, ka viņš ir motivēts un tomēr neko necenstos darīt? Kā būtu ar tādu cilvēku, kurš teiktu, ka ir nodevies, bet nekad neatklātu, kam viņš ir nodevies? Kā mēs jau redzējām, mīlestība ir visspēcīgākā motivētāja, taču tikai pasludināt mīlestību, pat ja tā ir mīlestība pret Dievu, neko nenozīmē, ja vien mēs nerīkojamies šajā mīlestībā. Citiem vārdiem, mēs sagaidām, lai šī mīlestība atklātos darbos. Šajā ziņā mīlestība ir aktīvs vārds, kas atklāj sevi mīlošā rīcībā.

Izlasi Jāņa 15:13 un Rom. 5:6-8. Ko šie panti mums atklāj par Jēzus mīlestību, kas atklājas Viņa rīcībā? Kā mums vajadzētu paņemt principus, kas šeit atklāti, un parādīt tos savā dzīvē? _____

Cik brīnišķīgs ir Glābējs, kas ar nolūku un labprātīgi ir atdevis Savu dzīvību, jo tik ļoti mūs mīl. Šis ir augstākais paraugs, kur kāds, kurš mīl, ir pamudināts rīkoties to labā, kurus viņš mīl. Kā būtu, ja Jēzus būtu apgalvojis, ka mūs mīl, bet palīktu Debesīs? Kā būtu, ja Viņš būtu pasludinājis Savu mīlestību, bet nebūtu neko apsolījis un neko nebūtu mūsu labā darījis?

Izlasi Jāņa 14:21. Ko šis pants stāsta mums par mīlestību darbībā gan no Jēzus puses, gan arī no mūsu puses? _____

Šeit mēs nerunājam vienkārši par mīlestību, mēs runājam par mīlošām attiecībām. Jebkurās mīlošās attiecībās mūsu motivācija ir iepriecināt to, kuru mīlam. Jēzus izšķirošo glābjošo rīcību mūsu labā motivēja tikai Viņa mīlestība pret cilvēci, kas bija sarāvusi savu savienību ar Dievu. Jebkas, ko mēs darām Dievam, bet kas nav līdzīgu motīvu ierosināts, liek domāt, ka mēs īsti nesaprotam, ko nozīmē mīlošās attiecības ar Dievu. Dievs nevēlas, lai mēs būtu iesaistīti liecināšanā un evaņģelizācijā tikai tāpēc, ka mēs domājam, ka esam Viņam to parādā. Drīzāk Viņš ilgojas, lai mūsu savienība ar Viņu būtu tāda, kas mudina mūs darīt to, kas Viņu iepriecina, un to, kas Viņam ir svarīgs. Dievs grib, lai mēs mīlam Viņu tik ļoti, ka vēlamies aizsniegt cilvēkus, kurus Viņš mīl.

Kā mēs varam zināt, ka strādājam Dievam ar pareizu motivāciju? Vai mēs varam būt par svētību citiem, pat ja esam savā darbībā nepareizi motivēti? Ja jā, tad kā? Vai labi darbi ar nepareizu motivāciju tik un tā ir labi darbi? Lai arī kāda būtu tava atbilde, paņem to līdz uz Bībeles izpētes grupu un pārrunāriet šo jautājumu kopā!

LEGĀLISMA SLAZDS

Angļu valodā ir tāds izteiciens: „Tādu brīvpusdienu patiesībā nav.” Doma ir tāda, ka, saņemot kaut ko bez maksas, tas patiesībā nav par brīvu, jo kaut kur, kaut kā un kaut kad tev būs par to jāsamaksā vai jāatmaksā. Teorija, ka patiesībā nekas nav par brīvu, ir viltīgi iefiltrējušies kristiešu domāšanā tādā mērā, ka daudzi mēģina nopelnīt Dieva glābšanu, paklausot Viņa gribai.

Legālisms kristiešu vārdu krājumā apraksta to cilvēku attieksmi, kas domā, ka viņu paklausība Dievam kaut kā liek Viņam viņus taisnot Savā priekšā. Protams, lai gan Dieva žēlastība nenoliedz to, ka Viņš sagaida paklausību, glābšana ir balstīta tikai uz Viņa žēlastību un ne uz ko citu, pavisam noteikti ne uz kaut ko, ko mēs varētu darīt.

Ko šie panti pasaka par nepareizu glābšanas izpratni, kas ir tik dominējoša daudzu cilvēku prātos? Kā mēs varam paši iekļūt tādas domāšanas slazdā? Kāpēc šāda domāšana patiesībā ir tik viegla?

Rom. 10:1-4 _____

Rom. 11:5, 6 _____

Gal. 2:16 _____

Formāla reliģija liek cilvēkam koncentrēties uz saviem sasniegumiem (un bieži arī uz citu cilvēku sasniegumiem), nevis uz evaņģēlija privilēģijām. Formāla attieksme var radīt lepnumu un augstprātību no to cilvēku puses, kas ir tik akli, ka uzskata sevi par pietiekami svētiem, lai tiktu glābti. Tikpat slikti ir arī tad, ja formāla attieksme vada pie mazdūšības un izmisuma tajos, kas saprot, cik tālu viņi ir no dievišķā standarta. Jebkurā gadījumā šis ir slazds, no kura ir jāizvairās, īpaši tādā draudzē kā mūsējā, kur paklausība likumam ieņem tik centrālu vietu izpratnē par to, kas ir evaņģēlijs.

Izlasī Jāņa 6:28, 29. Kā Jēzus šajos pantos atklāj patiesību par glābšanu ticībā? Ko tomēr nozīmē ticēt „tam, ko Viņš ir sūtījis”? Kā šai ticībai vajadzētu atklāties mūsu dzīvēs? Cik labi tu parādi šo ticību, īpaši tad, kad neviens neskatās? _____

BRĪVS, LAI BŪTU VERGS

Bībele skaidri paskaidro, ka mēs reiz bijām vergi grēkam, bet caur Kristu vairs nekalpojam grēkam (Rom. 6:6), esam atsvabināti (Gal. 5:1), atpestīti (1. Tes. 1:10), saņēmuši dievbērnības garu jeb adoptēti (Rom. 8:15) un atdzimuši (1. Pēt. 1:23).

Efektīvs Dieva darbinieks ir tas, kas ir atdevis Viņam pagātnei un ir pieņēmis Viņa spēku, lai strādātu tagadnē un nākotnē. Citiem vārdiem, tie, kas ir Kristus atbrīvoti, spēj būt Viņa vergi. Ja mēs nesaprotam šo patiesību, tad var likties dīvaini, ka atbrīvošana ved verdzībā, bet tas ir tikpat patiesi kā teicieni: „Lai būtu garīgi piepildīti, mums sevi pastāvīgi jāztukšo” un „Ceļš uz uzvaru ir pastāvīga pakļaušanās.”

Izlasi Fil. 1:1, Jēk. 1:1 un 2. Pēt. 1:1!. Ko Pāvils, Timotejs, Jēkabs un Sīmanis Pēteris domāja, kad pasludināja sevi par Dieva un Jēzus Kristus kalpiem? Kā mums vajadzētu šo izpratni saistīt ar savu dzīvi? _____

Vergi vai kalpi parasti ir saimnieka īpašums un ir spiesti strādāt viņa labā. Strādāt Meistara labā kristīgā ziņā ir pilnīgi brīvprātīga izvēle. Dievs mūs mīl pārāk stipri, lai spiestu mūs rīkoties pret mūsu gribu. Kad Timotejs, Jēkabs un Sīmanis Pēteris lietoja šos vārdus, viņi norādīja uz pilnīgu saskaņošanu ar Kristu un Viņa interesēm. Viņi paziņoja par nedalīto kalpošanu Viņam kā savam Kungam. Viņi atteicās no sava svarīguma, lai citi varētu pievērsties tikai Jēzum. Šajā kalpības ainā mēs redzam nodevušos sekotājus, kas ar nesavtīgas kalpošanas palīdzību garantē savu lojalitāti un nodošanos.

Izlasi Jāņa 8:34, 35. Ko šie panti mums stāsta par verdzību grēkam un veidu, kā no tās atbrīvoties? _____

Jēzus klausītāji labi zināja, ka vergiem nav nekādas drošības. Saimnieks varēja viņus pārdot savu untumu dēļ, taču saimnieka dēls vienmēr bija drošībā mājās. Šeit Jēzus izmanto tā laika vergu situāciju, lai atklātu svarīgu garīgu patiesību. Ja Dieva dēls tevi atbrīvo no verdzības grēkam, tu patiešām būsi brīvs. Burtiski atbrīvotiem vergiem būtu neparasti brīvprātīgi atkal atdoties verdzībā, bet garīgā nozīmē tas ir tas, kas notiek, kad mēs esam atbrīvoti no grēka verdzības un kļūstam par vergiem Kristum (Rom. 6:17, 18). Ja mēs esam brīvi no tā, kas liek mums pievērsties sev, mēs varam brīvi domāt par citiem un par to, kā varam viņiem palīdzēt. Šī ir kalpošanas dzīves atslēga.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Turpinot iesākto ceļu.

Tieši tāpat kā jebkurš motorizēts transportlīdzeklis, kam regulāri neveic tehnisko apkopi, beigās salūzt, arī daudzas labas un vērtīgas draudzes kalpošanas ir iegāzušas grāvi, jo nav regulāri un apzināti veikta uzturēšanas apkope.

Lai tava kalpošana saglabātos veselīga un nenoietu no ceļa, pārdomā šādus uzturēšanas jautājumus:

1. Uzturi savu personīgo savienību. Bieži atgādini sev, ka tu esi Kunga partneris kalpošanā.
2. Uzturi savu personīgo vīziju. Vai tu vēl joprojām izjūti savas kalpošanas svarīgumu? Vai tavi mērķi ir skaidri un tikpat stipri kā tad, kad tu tikko iesaistījies šajā kalpošanā?
3. Uzturi komunikāciju. Regulāri ziņojumi ir svarīgi, lai turpinātos atbalsts. Cilvēki ir aizņemti, un viņiem ir nepieciešams atgādinājums par šo kalpošanu, kā tā norisinās un arī kā viņi var tajā iesaistīties.
4. Saglabā savu entuziasmu. Patiess ir teiciens: „Nekas tā nevairo entuziasmu kā entuziasms”. Parādi pastāvīgu sajūsmu par savu kalpošanu, un arī citi būs sajūsmīnāti.
5. Nenovērsies no iesāktā virziena. Nenoej no ceļa citu pienākumu vai programmu dēļ, kas varētu atņemt laiku un enerģiju tavai šī brīža kalpošanai, kurai ir nepieciešams izdzīvot un augt.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet savas atbildes uz otrdienas pēdējo jautājumu.
2. Kādu ieskatu šis citāts paver, domājot par to, kāda ir saistība starp mīlestību pret Dievu un kalpošanu Viņam? „Modrs kristietis ir darbīgs kristietis, kas dedzīgi cenšas darīt visu, kas viņa spēkos, lai izplatītu evaņģēliju. Pieaugot mīlestībai pret Pestītāju, pieaugs arī mīlestība pret citiem cilvēkiem.” E. Vaita „Apustuļu darbi”, 261. lpp.
3. „Tie, kas nekad nav iepazinušies ar Kristus maigo, uzvarošo mīlestību, arī citus nespēs vadīt pie dzīvības avota. Jēzus mīlestība sirdi ir kā dzinējspēks, kas cilvēkus ierosina atklāt Viņu savās sarunās un maigā, līdzcietīgā garā, padarot cēlāku to dzīvi, ar kuriem viņi saskaras. Kristīgiem strādniekiem, kas vēlas gūt panākumus, ir jāpazīst Kristus, bet, lai Viņu pazītu, ir jāizprot Viņa mīlestība.” E. Vaita „Apustuļu darbi”, 550, 551. lpp. Grupā līdzdali savu personīgo pieredzi ar Dieva mīlestību un kā tu esi iepazinis vai iepazinusi to savā personīgajā dzīvē?